

Înalta Curte de Casație și Justiție
Secția de contencios administrativ și fiscal
Dosar nr. 2326/86/2009
DECIZIA Nr. 1.044
din 25 februarie 2010

Publicată în: Arhiva instanței

Pentru a vă asigura cât mai rapid accesul la informație și pentru a vă oferi un număr cât mai mare de decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și ale celorlalte instanțe, pentru moment introducem în baza noastră de date respectivele documente fără cuprins și celelalte instrumente ajutătoare de până acum, urmând ca, în cel mai scurt timp posibil, să vă furnizăm și aceste elemente.

Prin Sentința nr. 177 din 21 octombrie 2009 a Curții de Apel Suceava, secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, a respins excepția de nelegalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) din H.G. nr. 250/1992 invocată de reclamanta C.D.M., în Dosarul nr. 2326/86/2009 al Tribunalului Suceava, în contradictoriu cu pârâții Guvernul României și C.M. Bucovina și intervenientul Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a apreciat că excepția este inadmisibilă, întrucât vizează un act administrativ emis anterior intrării în vigoare a Legii nr. 554/2004.

Împotriva acestei sentințe, considerând-o netemeinică și nelegală, a declarat recurs reclamanta, invocând dispozițiile art. 304 pct. 6 și 9 C. proc. civ.

În motivarea recursului, se arată, în esență, că instanța de fond nu s-a pronunțat cu privire la excepția lipsei calității de reprezentant a C.M. Bucovina, invocată de reclamantă în ședința din 16 octombrie 2009, și că hotărârea atacată a fost pronunțată cu interpretarea greșită a prevederilor art. 4 din Legea nr. 554/2004.

Examinând cauza și sentința atacată, în raport cu actele și lucrările dosarului, cu motivele invocate de recurentă, precum și cu dispozițiile legale incidente în cauză, inclusiv cele ale art. 304¹ C. proc. civ., Curtea constată că recursul este nefondat, pentru considerentele ce vor fi arătate în continuare.

În ceea ce privește motivul prevăzut de art. 304 pct. 6 C. proc. civ., invocat de recurentă în raport cu împrejurarea potrivit căreia, în opinia sa, instanța de fond nu s-a pronunțat cu privire la excepția lipsei calității de reprezentant a C.M. Bucovina, se va reține că este neîntemeiat, întrucât, așa cum rezultă din lucrările dosarului de fond, excepția respectivă, invocată de reclamantă în ședința din 16 octombrie 2009, a fost soluționată prin încheierea de la aceeași dată, fiind respinsă.

Nu este întemeiat nici motivul prevăzut de art. 304 pct. 9 C. proc. civ., potrivit căruia hotărârea atacată ar fi fost pronunțată cu interpretarea greșită a legii.

Astfel, este adevărat că actul administrativ contestat în cauză, respectiv H.G. nr. 250/1992, având ca obiect de reglementare concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, face parte din categoria actelor cu caracter normativ, care pot fi supuse oricând controlului de legalitate, nu numai pe calea excepției de nelegalitate, dar chiar și pe calea acțiunii directe, conform art. 11 alin. (4) din Legea nr. 554/2004.

Pe fondul cauzei se constată, însă, că dispozițiile normative ce constituie obiectul excepției sunt legale.

Astfel, potrivit art. 3 alin. (1) din H.G. nr. 250/1992, "Salariații care îndeplinesc prin cumul, pe lângă funcția de bază, cu o normă întreagă, o altă funcție, au dreptul la concediul de odihnă plătit numai de la unitatea în care au funcția de bază. Unitatea în care salariații cumulează le va acorda, la cerere, un concediu fără plată pentru zilele de concediu de odihnă primite de la cealaltă unitate".

Conform art. 1 alin. (1) din Legea nr. 6/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților, în temeiul căreia este emis actul administrativ normativ în discuție, "Salariații au dreptul, în fiecare an calendaristic, la un concediu de odihnă plătit, cu o durată minimă de 18 zile lucrătoare".

În analizarea excepției, instanța trebuie să țină seama de prevederile art. 4 alin. (2) teza a II-a din Legea nr. 554/2004, potrivit căreia "În cazul în care excepția de nelegalitate vizează un act administrativ unilateral emis anterior intrării în vigoare a prezentei legi, cauzele de nelegalitate urmează a fi analizate prin raportare la dispozițiile legale în vigoare la momentul emiterii actului administrativ".

Or, dispozițiile art. 3 alin. (1) din H.G. nr. 250/1992 nu contravin prevederilor legale sus-menționate, în vigoare la data emiterii actului normativ contestat ci, stabilind că salariații au dreptul la un singur concediu de odihnă plătit, de la unitatea în care au funcția de bază, este în acord cu acestea.

Prevederile normative a căror nelegalitate este invocată nu contravin, însă, nici prevederilor legale în vigoare în prezent, respectiv cele ale Legii nr. 53/2003 - C. muncii, care a abrogat Legea nr. 6/1992, potrivit căreia "Dreptul la concediu de odihnă anual plătit este garantat tuturor salariaților" [art. 139 alin. (1)] și "Dreptul la concediu de odihnă anual nu poate forma obiectul vreunei cesiuni, renunțări sau limitări" [art. 139 alin. (2)], în condițiile în care "Durata minimă a concediului de odihnă anual este de 20 de zile lucrătoare" (art. 140).

De asemenea, prevederile normative contestate sunt în acord cu cele ale art. 41 alin. (2) din Legea fundamentală, conform căreia "Salariații au dreptul la măsuri de protecție socială. Acestea privesc securitatea și sănătatea salariaților, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim brut pe țară, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții deosebite sau speciale, formarea profesională, precum și alte situații specifice, stabilite prin lege".

În ceea ce privește referirea recurentei-reclamante la dispozițiile O.U.G. nr. 158/2005 privind concediiile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, se va reține că acestea nu sunt relevante în cauză, având un obiect de reglementare diferit de cel supus analizei în speța de față.

Cum prevederile normative supuse controlului de legalitate nu încalcă drepturi fundamentale și sunt în acord cu dispozițiile legale în vigoare la data edictării lor, hotărârea instanței de fond, care a respins excepția de nelegalitate invocată de reclamantă, va fi menținută, cu suplینirea motivării în sensul arătat, recursul urmând a fi respins ca nefondat.

Respinge recursul declarat de reclamanta C.D.M. împotriva Sentinței nr. 177 din 21 octombrie 2009 a Curții de Apel Suceava, secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

(D.G.)

Procesat de CL